

>>> **รสชาติบางทีมิได้อยู่ที่อาหาร แต่อยู่ที่ผู้ร่วมทานอาหารกับเรา <<<**

ครอบครัวจะอบอุ่นคู่ได้จากการร่วมวงกินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตา ความสุขจะเกิดจากการได้กินได้คุยได้หัวเราะได้สัมผัสความดีความงามในช่วงจังหวะเวลานั้น บ้านไหนที่ต่างคนต่างกิน ตัวใครตัวมัน ความสัมพันธ์ก็ดูจะเปราะบาง มีแต่ความห่างเหินเข้าแทนที่ จนกลายเป็นความเฉชา ไม่ค่อยจะรับรู้ความรู้สึกห้วงหาอาหารต่อกัน ซึ่งสังคมวันนี้ก็ผลักดันให้เราเป็นเช่นนี้เสียด้วย จะเป็นด้วยเวลาที่ไม่ตรงกัน จะเป็นด้วยเราต่างมีโลกส่วนตัวกันมากขึ้น จะเป็นด้วยเพราะเรากินข้าวไปและก็คุยเขี่ยมือถือไป ไม่สนใจกัน ต่างคนต่างมีวิถีทางใครทางมัน นี่คือ **บนโต๊ะอาหารของคนยุคใหม่** เราหลงลืมความ **“เป็นอยู่”** ของคนตรงหน้า

เรานัดเจอเพื่อนฝูงหรือใครสักคน **ก็มักจะนัดกินข้าวด้วยกัน** อาจจะมีเจอกันที่คาเฟ่ กินอาหารว่าง **ก็ถือว่าเป็นโต๊ะอาหาร** ในบางครั้งการนัดกันแบบนี้ก็กลายเป็นเรื่องทางธุรกิจ และหาช่องทางเพื่อผลประโยชน์ที่จะมีต่อกัน **โต๊ะกินข้าวเปลี่ยนไปตามยุคตามสมัย แต่แก่นแท้คือความสัมพันธ์**

หากเราหันกลับมาพิจารณาให้ดี ไข่หรือไม่ **บนโต๊ะอาหารนอกจากอาหารแล้วมักมีเรื่องราวให้ชิมให้อิ่มหน้าสำราญใจ** การกินข้าวหม้อเดียวกัน การกินกับข้าวชามเดียวกัน มันมีความหมายของสายสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งอยู่ไม่น้อย เป็นเสมือนการได้ร่วมทุกข์สุข ที่ก่อให้เกิดพลังหนุนนำ มีกำลังใจ ที่จะดำเนินชีวิตต่อไป เป็นการเพิ่มพลังได้ดีกว่าสารอาหารที่เราทานลงไป การแบ่งปันประสบการณ์เป็นอะไรที่แสนพิเศษ ก็เริ่มจากโต๊ะอาหาร

พระเยซูเจ้าก็ใช้โต๊ะอาหารนี้แหละ มอบพระวรกายและพระโลหิตผ่านทางขนมปัง (เนื้อ) และเหล้าองุ่น (น้ำ) ให้เป็นชีวิตนิรันดร์มาจนถึงเราทุกวันนี้ บางทีเราอาจจะเริ่มสร้างสวรรค์บนแผ่นดินง่าย ๆ โดยเริ่มจากโต๊ะอาหารในบ้านของเรา มอบความสุข มอบเรื่องราวดี ๆ ให้กัน **อย่ามัวแต่กินที่นี้แล้วคุยกับที่โน่นกันอยู่เลย** อยู่บนโต๊ะอาหารทั้งกายและใจ แล้วความสุขจะกลับคืนสู่บ้าน สู่สังคมเรา นะครับพี่น้อง...